

Arrest

nr. 208 509 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als neef van mevr. V.B.E., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 23 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2017 werd ingediend door:

"..."

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.10.2017 gezinshereniging aan met zijn nicht, zijnde V.B.E. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest 'verklaring omtrent historie' dd. 29.09.2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze in de periode 11.04.1971 (geboorte) tot 30.05.1974 ingeschreven was op het adres D. (...) 12 - Paramaribo; bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister dd. 17.08.2017 op naam van betrokkene met vermelding van het adres D. (...) 12 - Paramaribo: uit deze attesten blijkt dat zowel de referentiepersoon als betrokkene op een gegeven moment woonachtig waren op het adres D. (...) 12 - Paramaribo. Echter, op het moment dat de referentiepersoon er woonde was betrokkene nog niet geboren. Deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verzendbewijzen pakketten Transolution Cargo Caribbean (huishoudelijke artikelen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.04.2013, 18.12.2013, 11.10.2014, 14.03.2015, 21.11.2015, 21.05.2016 en 09.07.2016: deze pakketten zijn echter te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene op de inhoud van deze pakketten was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.
- bewijs geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 01.08.2017
- bewijzen burgerlijke staat dd. 17.08.2017 en 21.08.2017 op naam van betrokkene
- bewijs van bezit van nationaliteit dd. 17.08.2017 op naam van betrokkene
- ongedateerde foto's
- positieve woonstcontrole Lokale Politie Duffel dd. 03.11.2017

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.11.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 13.03.2018 zelf tewerkgesteld is bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de nicht van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het verzoekschrift zet de verzoekende partij twee middelen uiteen. In het eerste middel beroept zij zich op de schending van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het

grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). In het tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel.

Uit wat kan afgeleid worden uit de synthesesmemorie, blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur doordat de verwerende partij de formele en materiële motiveringsplicht geschonden heeft en de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel. De verzoekende partij zet de onontvankelijkheid van haar middel en het middel in haar synthesesmemorie uiteen als volgt:

“2. Met betrekking tot de opmerkingen van de verwerende partij:

De onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen.

De verwerende partij is van oordeel dat bepaalde onderdelen van de middelen onontvankelijk verklaard dienen te worden wegens gebrek van toelichting. Ze verwees hierbij naar de opgeworpen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert zijn die onderdelen van de middelen ook ontvankelijk.

Verzoeker heeft weliswaar geen brede toelichting gegeven omtrent de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt duidelijk dat hij de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur afleidt uit het feit dat de verwerende partij de materiële en formele motiveringsplicht geschonden heeft.

Het feit dat de verwerende partij niet correct omging met de materiële en formele motivering getuigt van het gebrek van voorzichtigheid.

Uit het voorgaande blijkt dat de door de verwerende partij opgeworpen onontvankelijkheid niet weerhouden kan worden.

Weerlegging van de middelen

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ten onrechte dat de bestreden beslissing correct werd gemotiveerd. De verwerende partij zou alle nnegelegde stukken grondig hebben onderzocht en dat dit uit de bestreden beslissing blijkt.

De verwerende partij stelt tevens dat het aan de verzoekende partij is om voldoende elementen voor te leggen om aan te tonen dat hij de voorwaarde voldoet om op basis van art 47 vreemdelingenwet een verblijfsrecht te krijgen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt niet niet voldoende uit de bestreden beslissing dat de door verzoeker neergelegde stukken grondig onderzocht werden.

Zo heeft de verwerende partij de verzendingsbewijzen van de pakketten bijvoorbeeld op de frequentie onderzocht. Ze Het na om rekening te houden met de omvang, de waarde, het aantal etc..

Uit de stukken die in het bezit van de verwerende partij zijn konden die informatie over de waarde, de omvang en het aantal achterhaald worden. Deze bijkomende informatie zijn belangrijk en dienden in rekening te worden genomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;”

3.2. Vooreerst duidt de Raad erop dat de verzoekende partij haar middel betreffende de schending van de artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn niet langer opneemt in haar synthesesmemorie. De Raad herhaalt dat zij uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet. Gezien het in het verzoekschrift aangevoerde eerste middel niet langer wordt weerhouden in de synthesesmemorie, kan de Raad zich over voormeld middel niet uitspreken.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2°, en artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens haar niet blijkt dat dit het geval is. Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt: *“Het gegeven dat de nicht van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot weigering van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er is de Raad geen voorzichtigheidsbeginsel bekend. De verzoekende partij legt ook niet concreet uit wat het inhoudt. In zoverre zij doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

3.6. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat niet voldoende uit de bestreden beslissing blijkt dat de door de verzoekende partij neergelegde stukken grondig werden onderzocht, dat de verwerende partij de verzendingsbewijzen van de pakketten bijvoorbeeld op de frequentie heeft onderzocht doch naliel rekening te houden met de omvang, waarde, het aantal enzovoort. Zij stelt dat uit de stukken die in het bezit zijn van de verwerende partij die informatie over de waarde, de omvang en het aantal kon achterhaald worden, dat deze bijkomende informatie belangrijk is en in rekening diende te worden genomen.

Betreffende de verzendbewijzen pakketten wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“verzendbewijzen pakketten Transolution Cargo Caribbean (huishoudelijke artikelen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.04.2013, 18.12.2013, 11.10.2014, 14.03.2015, 21.11.2015, 21.05.2016 en 09.07.2016: deze pakketten zijn echter te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene op de inhoud van deze pakketten was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.”

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de pakketten niet aanvaard kunnen worden als bewijs van het in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon doordat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij op de inhoud van deze pakketten aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist en volstaat om de stukken betreffende de verzendbewijzen van pakketten te verwerpen als bewijs van het in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Het motief dat de pakketten te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging is dan ook een overtollig motief. De

eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts toont de verzoekende partij geenszins aan welke andere door haar neergelegde stukken niet voldoende werden onderzocht door de verwerende partij. Door de loutere bewering dat niet voldoende uit de bestreden beslissing blijkt dat de door de verzoekende partij neergelegde stukken grondig werden onderzocht, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat het onderzoek door de verwerende partij onzorgvuldig geschiedde of dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.8. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van de burger van de Unie, foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

3.9. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook geenszins de motieven weerlegt of ontkracht dat niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER